

WOJEWODA MAZOWIECKI

LEX-I.4131.243.2017.MK

Warszawa, 15 września 2017 r.

Rada Gminy Latowicz
ul. Rynek 6
05-334 Latowicz

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

§ 2 ust. 2 oraz § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały Nr XXIV/225/17 Rady Gminy Latowicz z dnia 10 sierpnia 2017 r. w sprawie określenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych na terenie gminy Latowicz.

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XXIV/225/17 Rady Gminy Latowicz określiła wysokość stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych na terenie gminy Latowicz. W § 2 ust. 2 ww. uchwały Rada Gminy Latowicz określiła, iż „stawiki określone w ust. 1 odnoszą się także do poboczy, chodników, placów, zatok postojowych i autobusowych”. Organ nadzoru stwierdza, iż zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1440 z późn. zm.), pas drogowy oznacza wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą. Organ nadzoru wskazuje, iż istnieje bezwzględny zakaz tworzenia w uchwałach na ich potrzeby własnych definicji pojęć (przez co rozumieć należy przepisy ustawowe zmodyfikowane lub utworzone na użytek zaskarżonej uchwały), w tym ustalania znaczenia określeń ustawowych, jak i do powtarzania oraz modyfikowania w nim definicji ustawowych, przepisów, wobec czego zapis § 2 ust. 2 przedmiotowej uchwały uznać należy za niezgodny z prawem.

Również w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały Nr XXIV/225/17 Rada Gminy Latowicz dokonała rozróżnienia: „obszar zabudowany” i „poza obszar zabudowany”. W ocenie organu nadzoru takie różnicowanie nie znajduje uzasadnienia prawnego. Przepis art. 40 ust. 8 w zw. z art. 40 ust. 9

ustawy o drogach publicznych nie przyznaje bowiem radzie gminy upoważnienia do różnicowania opłat ze względu na rodzaj terenu, przez który przebiega pas drogowy. Artykuł 40 ust. 9 ustawy dopuszcza bowiem różnicowanie stawek opłat za zajęcie pasa drogowego wyłącznie z uwzględnieniem:

- 1) kategorii drogi, której pas drogowy zostaje zajęty,
- 2) rodzaju elementu zajętego pasa drogowego,
- 3) procentowej wielkości zajmowanej szerokości jezdni,
- 4) rodzaju zajęcia pasa drogowego,
- 5) rodzaju urządzenia lub obiektu budowlanego umieszczonego w pasie drogowym.

Powołany przepis w sposób enumeratywny wymienia czynniki, które powinny być uwzględnione przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego przy ustalaniu wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego. Enumeratywny katalog wyżej wskazanych czynników oznacza, że rada gminy ustalając stawki opłat, nie może brać pod uwagę innych, niewymienionych w ww. przepisie czynników. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z 22 stycznia 2013 r. (sygn. akt II SA/Ol 1207/12, nieprawomocny) stwierdził, że: „Nie można jednak – zdaniem Sądu – odczytywać powołanego przepisu w oderwaniu od pozostałych regulacji dotyczących pasa drogowego, zawartych w rozdziale 4 ustawy o drogach publicznych. Redakcja tego przepisu i umieszczenie wśród innych, regulujących kwestie odpłatności za zajęcia pasa drogowego, pozwala na wyciągnięcie wniosku, że rada gminy ustalając stawki opłat – nie może brać pod uwagę żadnych innych czynników niż te, które zostały wymienione w tym przepisie. Zróżnicowanie wysokości stawek może zatem nastąpić wyłącznie w oparciu o kryteria wymienione w art. 40 ust. 9 ustawy, które w pewnym uproszczeniu można nazwać przedmiotowymi.” Należy stwierdzić, iż żaden z wymienionych w art. 40 ust. 9 ustawy czynników nie obejmuje zróżnicowania stawek opłat ze względu na fakt, iż pas drogowy znajduje się w terenie zabudowanym, czy też poza terenem zabudowanym. Słuszność takiego stanowiska znajduje również potwierdzenie w wyroku WSA we Wrocławiu z 18 grudnia 2012 r. (sygn. akt III SA/Wr 337/12): „Mając powyższe na uwadze, zasadny jest zarzut skargi sprowadzający się do stwierdzenia, że uchwała w części § 1 ust. 2 lit. a i b – czyli w części ustalającej stawki opłat za zajęcie pasa drogowego – różnicuje te stawki w zależności od faktu zajęcia pasa drogowego poprzez umieszczenie w nim urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego «poza obszarem zabudowanym» i «w obszarze zabudowanym», a zatem w oparciu o kryterium bezspornie nieuwjęte w art. 40 ust. 9 ustawy o drogach publicznych w ww. przepisie”.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Gminie Latowicz przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od daty doręczenia, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem jego doręczenia.

WOJEWODA ŁĄŻCOWIECKI

Zdzisław Szipera